

II

(Comunicări)

COMUNICĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI
ORGANISMELE UNIUNII EUROPENE

COMISIA EUROPEANĂ

COMUNICAREA COMISIEI

Document de orientare al Comisiei privind simplificarea evaluărilor de mediu realizate în temeiul articolului 2 alineatul (3) din Directiva privind evaluarea impactului asupra mediului (Directiva 2011/92/UE a Parlamentului European și a Consiliului, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2014/52/UE)

(2016/C 273/01)

1. Introducere

Directiva privind evaluarea impactului asupra mediului (Directiva EIM) cu modificările ulterioare ⁽¹⁾ este menită să îmbunătățească protecția mediului prin integrarea considerentelor de mediu în procesul decizional pentru autorizarea anumitor proiecte publice și private care necesită o evaluare a posibilelor efecte asupra mediului.

Procedura de evaluare a impactului asupra mediului (EIM) îmbunătățește, de asemenea, siguranța în mediul de afaceri pentru investițiile publice și private, în conformitate cu principiile unei mai bune legiferări. Legislația UE poate să impună uneori mai multe evaluări de mediu pentru un singur proiect. Fiecare evaluare este concepută pentru a maximiza protecția mediului dintr-un domeniu specific. Cu toate acestea, cerințele de reglementare multiple și evaluările paralele pentru un singur proiect pot duce la întârzieri, discrepanțe și incertitudini administrative în punerea lor în aplicare. Costurile administrative și de punere în aplicare pot, de asemenea, să crească și pot exista diferențe între evaluările și consultările legate de un anumit proiect.

Prezenta comunicare oferă orientări privind simplificarea procedurii EIM. Aceasta se concentrează pe anumite etape ale procedurii EIM și identifică modalități de simplificare a diferitelor evaluări de mediu în contextul unor proceduri comune și/sau coordonate (a se vedea capitolul 4). Prezenta comunicare nu are caracter obligatoriu și, prin urmare, nu are niciun impact asupra problemei dacă statele membre trebuie să aleagă între procedura coordonată și cea comună sau să le combine pe cele două. În final, ar trebui remarcat faptul că singura sursă de interpretare definitivă a dreptului UE este Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

⁽¹⁾ Directiva 2011/92/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului (JO L 26, 28.1.2012, p. 1), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2014/52/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 (JO L 124, 25.4.2014, p. 1). Directiva 2011/92/UE este o versiune codificată a Directivei 85/337/CEE a Consiliului din 27 iunie 1985 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului, astfel cum a fost modificată prin Directiva 1997/11/CE, Directiva 2003/35/CE și Directiva 2009/31/CE.

2. Proceduri comune și coordonate realizate în temeiul articolului 2 alineatul (3) din Directiva EIM, cu modificările ulterioare

Directiva EIM⁽¹⁾ prevede două proceduri pentru simplificarea evaluărilor de mediu ale proiectelor care fac obiectul Directivei privind evaluarea impactului asupra mediului (EIM) și a altor evaluări de mediu prevăzute de legislația UE aplicabilă. Acestea sunt:

- (i) procedura comună; și
- (ii) procedura coordonată.

Una dintre proceduri sau ambele proceduri combinate pot fi aplicate unui proiect sau tip de proiect. Realizarea coordonată sau în comun a procedurilor de evaluare a impactului asupra mediului aplicate unui proiect, astfel încât să se evite suprapunerile și redundanța, valorificând totodată sinergiile și reducând la minimum timpul necesar pentru autorizare, este cunoscută sub denumirea de „simplificare”. Statele membre pot introduce proceduri coordonate și/sau comune care îndeplinesc cerințele din directivele în cauză, ținând seama de măsurile specifice de care au nevoie.

În cadrul procedurii comune, statele membre asigură o singură evaluare a impactului asupra mediului pentru un anumit proiect. Acest fapt nu aduce atingere dispozițiilor din alte acte legislative ale UE care prevăd contrariul⁽²⁾. O evaluare unică, efectuată în conformitate cu Directiva EIM, înlocuiește evaluările multiple ale unui anumit proiect. Evaluarea unică asigură faptul că proiectul este conform cu acquis-ul aplicabil.

În cadrul procedurii coordonate, statele membre desemnează o autoritate însărcinată cu coordonarea diverselor evaluări ale impactului asupra mediului ale unui proiect. Acest fapt nu aduce atingere dispozițiilor din alte acte legislative ale UE care prevăd contrariul. Prin faptul că există un singur punct de contact responsabil pentru toate evaluările de mediu se poate îmbunătăți claritatea și eficiența pentru inițiatorii de proiecte și, în egală măsură, pentru administrație și se poate oferi îndrumare pe tot parcursul procedurii. Organismul administrativ desemnat joacă un rol central în ceea ce privește coordonarea și garantează că evaluările de mediu se desfășoară fără probleme.

Statele membre pot alege abordări diferite pentru aplicarea fiecărei proceduri. Unele state membre au introdus deja proceduri coordonate și/sau comune, astfel cum se prevede la articolul 2 alineatul (3) din Directiva EIM⁽³⁾. Statelor membre le revine obligația de a asigura transpunerea și punerea în aplicare a articolului 2 alineatul (3), inclusiv prin introducerea unor modificări în legislația lor națională.

În acest scop, în cazul în care un stat membru optează pentru o procedură comună, ar trebui să se prevadă o singură evaluare a impactului asupra mediului pentru un anumit proiect. În cazul în care un stat membru optează pentru o procedură coordonată, ar trebui să se desemneze o autoritate de coordonare a evaluărilor individuale.

Măsura în care legislația națională de transpunere a directivei trebuie modificată depinde și de faptul dacă statele membre au inclus evaluări ale impactului asupra mediului în cadrul procedurilor existente privind aprobarea de dezvoltare a proiectelor, al altor proceduri sau al procedurilor stabilite pentru a îndeplini obiectivele Directivei EIM [articolul 2 alineatul (2) din Directiva EIM].

⁽¹⁾ Articolul 2 alineatul (3) din Directiva EIM modificată prevede:

„(3) Pentru proiectele în cazul cărora obligația de a efectua evaluări ale efectelor asupra mediului decurge simultan din prezenta directivă și din Directiva 92/43/CEE a Consiliului și/sau din Directiva 2009/147/CE a Parlamentului European și a Consiliului, statele membre se asigură, după caz, că sunt prevăzute proceduri coordonate și/sau comune care îndeplinesc cerințele respectivelor dispoziții juridice din dreptul Uniunii.

Pentru proiectele în cazul cărora obligația de a efectua evaluări ale efectelor asupra mediului decurge simultan din prezenta directivă și din alte dispoziții juridice din dreptul Uniunii decât cele din directivele menționate la primul paragraf, statele membre pot prevedea proceduri coordonate și/sau comune.

În cadrul procedurii coordonate menționate la primul și al doilea paragraf, statele membre depun eforturi pentru a coordona diversele evaluări individuale ale impactului unui anumit proiect asupra mediului, prevăzute de dreptul relevant al Uniunii, desemnând în acest scop o autoritate, fără a aduce atingere eventualelor dispoziții juridice relevante din dreptul Uniunii contrare celor prevăzute în prezenta directivă.

În cadrul procedurii comune menționate la primul și al doilea paragraf, statele membre depun eforturi pentru a realiza o singură evaluare a impactului unui anumit proiect asupra mediului, prevăzută de dreptul relevant al Uniunii, fără a aduce atingere eventualelor dispoziții juridice relevante din dreptul Uniunii contrare celor prevăzute în prezenta directivă.

Comisia furnizează orientări în ceea ce privește instituirea eventualelor proceduri coordonate sau comune pentru proiectele în cazul cărora obligația de a efectua evaluări decurge simultan din prezenta directivă sau din Directivele 92/43/CEE, 2000/60/CE, 2009/147/CE sau 2010/75/UE.”

⁽²⁾ Articolul 2 alineatul (3) al patrulea paragraf din Directiva EIM, astfel cum a fost modificată, prevede că procedura comună menționată la respectivul paragraf se aplică „fără a aduce atingere eventualelor dispoziții juridice relevante din dreptul Uniunii contrare celor prevăzute în prezenta directivă”.

⁽³⁾ De exemplu, Directiva 97/11/CE a Consiliului din 3 martie 1997 de modificare a Directivei 85/337/CEE a Consiliului (Directiva EIM) a introdus următoarele opțiuni: „Statele membre pot prevedea o procedură unică pentru a îndeplini cerințele prezentei directive și ale Directivei 96/61/CE a Consiliului din 24 septembrie 1996 privind prevenirea și controlul integrat al poluării” (articolul 2a).

Comisia a fost mandatată să furnizeze orientări cu privire la instituirea unor proceduri coordonate și/sau comune pentru proiectele care necesită simultan o evaluare în temeiul Directivei EIM și al Directivelor 92/43/CEE („Directiva privind habitatele”) ⁽¹⁾, 2000/60/CE („Directiva-cadru privind apa”, DCA), 2009/147/CE („Directiva privind păsările”) ⁽²⁾ și 2010/75/UE („Directiva privind emisiile industriale”). Comisia consideră că aceste orientări sunt în concordanță cu obiectivele de la considerentul 37 din Directiva 2014/52/UE ⁽³⁾, care ar trebui luate în considerare de către statele membre în punerea în aplicare a Directivei EIM, astfel cum a fost modificată.

Deși simplificarea este obligatorie – „după caz” –, în ceea ce privește EIM și „evaluarea corespunzătoare” în temeiul Directivei privind habitatele ⁽⁴⁾ și/sau al Directivei privind păsările, este la latitudinea fiecărui stat membru să decidă dacă o aplică Directivei EIM și Directivei-cadru privind apa sau Directivei privind emisiile industriale.

3. Planificarea procedurilor simplificate

Obiectivul simplificării este de a stabili o abordare cuprinzătoare și flexibilă a evaluării care să poată fi adaptată fiecărui proiect, fără a compromite obiectivele de mediu sau implicațiile evaluărilor individuale. Simplificarea îl ajută pe inițiatorul proiectului să ia în considerare evaluările aplicabile, autoritățile ce trebuie implicate și procesul de consultare. Aceasta contribuie la evitarea dublării evaluărilor și a întârzierilor în desfășurarea acestora.

Indiferent dacă se alege abordarea comună sau coordonată sau o combinație a celor două, domeniul de aplicare al evaluărilor de mediu care urmează să se efectueze trebuie să fie stabilit încă de la început. Acest lucru permite identificarea factorilor de mediu asupra cărora proiectul ar putea avea un impact semnificativ. În ceea ce privește eficiența, planificarea procedurilor coordonate și/sau comune simplificate asigură certitudinea și stabilitatea reglementării. O astfel de abordare facilitează întocmirea rapoartelor de mediu și a informațiilor solicitate în diferite directive.

În cazul în care se aplică procedura comună, Comisia încurajează statele membre să opteze pentru un singur raport de mediu integrat care să acopere informațiile obținute în urma tuturor evaluărilor realizate. Pentru a asigura o procedură de evaluare sistematică și respectarea tuturor directivelor în cauză, este oportun să se evalueze toate aspectele relevante ale unui proiect de la bun început. În cazul unei proceduri coordonate, o autoritate desemnată gestionează diversele evaluări care urmează să fie efectuate. O evaluare comună, pe de altă parte, înseamnă că există o singură evaluare a impactului asupra mediului.

3.1. Evaluarea impactului asupra mediului (EIM) și evaluarea corespunzătoare

Directiva EIM prevede că, pentru proiectele în cazul cărora obligația de a efectua evaluări ale impactului asupra mediului decurge simultan din Directiva EIM și Directiva privind habitatele, în special articolul 6 alineatele (3) și (4) din Directiva privind habitatele (evaluare corespunzătoare) și/sau Directiva privind păsările, statele membre se asigură, după caz, că sunt prevăzute proceduri coordonate și/sau comune care îndeplinesc cerințele prevăzute de aceste două directive.

Termenul „se asigură” de la articolul 2 alineatul (3) primul paragraf din Directiva EIM, astfel cum a fost modificată, înseamnă că există obligația de a organiza proceduri; pe de altă parte, în al doilea paragraf al aceluiași articol se utilizează în schimb verbul „pot”, care indică faptul că există o opțiune. Termenul „după caz” se referă la problema dacă cele două proceduri sunt cu adevărat relevante în cazul respectiv. Altfel spus, dacă proiectul în cauză necesită evaluări în temeiul Directivei EIM și al Directivei privind habitatele, se desfășoară o procedură coordonată sau comună, cu excepția cazului în care acesta nu este relevant pentru proiectul în cauză. Este la latitudinea statului membru în cauză să stabilească dacă procedura este relevantă.

⁽¹⁾ Prezentul document de orientare acordă o atenție deosebită „evaluării corespunzătoare” a implicațiilor asupra siturilor Natura 2000, și anume asupra siturilor de importanță comunitară (SIC) și ariilor speciale de conservare (ASC) în temeiul Directivei privind habitatele și asupra ariilor de protecție specială (APS) în temeiul Directivei privind păsările, astfel cum este prevăzut la articolul 6 alineatele (3) și (4) din Directiva privind habitatele. În plus față de evaluarea corespunzătoare, procedurile de evaluare pot rezulta din aplicarea articolelor 12 și 16 din Directiva privind habitatele și a articolelor 5 și 9 din Directiva privind păsările.

⁽²⁾ În conformitate cu articolul 7 din Directiva privind habitatele, APS-urile clasificate în conformitate cu Directiva privind păsările fac, de asemenea, obiectul dispozițiilor privind evaluarea corespunzătoare în temeiul articolului 6 din Directiva privind habitatele.

⁽³⁾ „(37) Pentru a spori eficacitatea evaluării impactului asupra mediului, pentru a reduce complexitatea administrativă și pentru a spori eficiența economică, în cazul în care obligația de a efectua evaluări privind aspectele de mediu decurge simultan din prezenta directivă și din Directiva 92/43/CEE și/sau din Directiva 2009/147/CE, statele membre ar trebui să se asigure că sunt prevăzute proceduri coordonate și/sau comune care îndeplinesc cerințele respectivelor directive, după caz și ținând seama de caracteristicile lor organizaționale specifice. În cazul în care obligația de a efectua evaluări privind aspectele de mediu decurge simultan din prezenta directivă și din alte dispoziții juridice din dreptul Uniunii, cum ar fi Directiva 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului, Directiva 2001/42/CE, Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului, Directiva 2010/75/UE a Parlamentului European și a Consiliului și Directiva 2012/18/UE, statele membre ar trebui să poată să prevadă proceduri coordonate și/sau comune care să îndeplinească cerințele dispozițiilor juridice relevante din dreptul Uniunii. La stabilirea procedurilor coordonate sau comune, statele membre ar trebui să desemneze o autoritate responsabilă pentru îndeplinirea sarcinilor respective. În funcție de structura instituțiilor lor, statele membre ar trebui să poată desemna mai multe autorități, în cazul în care consideră necesar acest lucru.”

⁽⁴⁾ Articolul 2 alineatul (3) primul paragraf din Directiva EIM.

3.2. EIM și alte acte legislative ale UE

Există proiecte în cazul cărora obligația de a efectua evaluări ale impactului asupra mediului decurge atât din Directiva EIM, cât și din acte legislative ale UE, altele decât Directiva privind habitatele [de exemplu, Directiva-cadru privind apa (DCA) sau Directiva privind emisiile industriale (DEI)]. În astfel de cazuri, statele membre pot aplica procedura coordonată, procedura comună sau o combinație a celor două. În aceste circumstanțe, nu este obligatoriu ca un stat membru să simplifice evaluările impactului asupra mediului.

De exemplu, anumite proiecte enumerate în Directiva EIM ar putea afecta speciile și habitatele protejate din siturile Natura 2000 sau pot conduce la modificări ale corpurilor de apă. Proiectele care implică instalații menționate în Directiva EIM și Directiva privind emisiile industriale (DEI) sunt supuse cerințelor ambelor directive. În măsura în care este posibil, procedurile de evaluare ar trebui să fie efectuate prin utilizarea procedurii comune, eficientizând astfel colectarea datelor, consultarea publică și procesul de evaluare în sine.

4. Simplificarea evaluărilor de mediu: cele mai bune practici

4.1. Întocmirea raportului de evaluare a impactului asupra mediului

Conținutul raportului de evaluare a impactului asupra mediului (EIM) poate să difere de la un caz la altul, în funcție de caracteristicile specifice ale proiectului, precum și de caracteristicile de mediu care ar putea fi afectate. Datele și informațiile pe care inițiatorul proiectului le include în raportul EIM ar trebui să fie în conformitate cu anexa IV din Directiva EIM⁽¹⁾. Informațiile și rezultatele altor evaluări prevăzute de legislația națională sau a UE ar putea, dacă este cazul, să fie luate în considerare cu scopul de a se evita dublarea evaluărilor. Legislația relevantă include „evaluarea corespunzătoare” în conformitate cu Directiva privind habitatele, Directiva privind emisiile industriale și Directiva-cadru privind apa.

Cu toate acestea, având în vedere diferențele în ceea ce privește domeniul de aplicare al EIM și al evaluării corespunzătoare, informațiile relevante pentru evaluarea corespunzătoare și concluziile relevante cu privire la aceasta trebuie să fie ușor de identificat în raportul de evaluare a impactului asupra mediului. Informațiile colectate în cursul procedurii EIM nu pot înlocui informațiile din evaluarea corespunzătoare, deoarece niciuna dintre proceduri nu este mai importantă decât cealaltă.

Stabilirea domeniului de aplicare și nivelul de detaliu al informațiilor de mediu care trebuie furnizate într-un raport de evaluare a impactului asupra mediului (și anume, definirea domeniului evaluării) este opțională. Cu toate acestea, autoritatea competentă trebuie să emită un aviz referitor la domeniul de aplicare și la nivelul de detaliu al informațiilor care trebuie incluse de către inițiatorul proiectului în raportul EIM, în cazul în care inițiatorul proiectului solicită acest lucru. Se va ține cont în special de caracteristicile specifice ale proiectului, inclusiv de amplasarea sa, de capacitatea sa tehnică și de impactul probabil asupra mediului⁽²⁾.

Definirea domeniului evaluării poate fi utilă în cazurile în care procedurile comune și procedurile coordonate prevăzute de directivele relevante ar putea fi combinate în diferite moduri. De exemplu, EIM și evaluarea corespunzătoare ar putea fi efectuate sub forma unei proceduri comune sau coordonate. După caz, ar putea fi adăugate evaluările DCA și DEI. Evaluările DCA și DEI ar putea fi efectuate în comun cu EIM și evaluarea corespunzătoare, sau ar putea fi coordonate cu acestea.

Pentru a asigura informații de mediu de înaltă calitate, este recomandabil ca definirea domeniului evaluării să devină o etapă obligatorie în evaluările simplificate. Introducerea unor termene rezonabile pentru definirea domeniului evaluării poate contribui la simplificarea evaluărilor. Definirea domeniului evaluării este, de asemenea, utilă pentru inițiatorul proiectului, asigurând transparența și securitatea juridică. O etapă de coordonare timpurie care să implice autoritățile competente, publicul și inițiatorul proiectului, înainte ca evaluarea impactului să înceapă, poate astfel să ușureze întregul proces și să identifice problemele încă de la început.

În cazul în care se aplică procedura coordonată, simplificarea permite inițiatorului proiectului să coordoneze colectarea datelor și gestionarea procedurilor prevăzute de diversele evaluări de mediu. În mod ideal, acest lucru ar trebui să se realizeze prin intermediul unui coordonator ad-hoc sau al unui organism competent desemnat. Ar fi astfel posibil să se coordoneze întocmirea rapoartelor individuale.

Se recomandă ca autoritățile naționale să instituie o bază de date națională sau regională care să conțină informații care definesc starea ecologică înainte ca proiectul să fie efectuat. De exemplu, un sistem electronic de depunere sau o platformă de schimb online poate contribui la simplificarea și centralizarea resurselor disponibile pentru colectarea și diseminarea datelor.

În cazul în care procedura de evaluare a impactului asupra mediului (EIM) și procedura de evaluare corespunzătoare sunt gestionate cu ajutorul procedurii comune, completată de o procedură coordonată pentru alte evaluări aplicabile, procedurile comune și coordonate ar putea fi combinate. În funcție de rezultatul definirii domeniului evaluării și de natura proiectului, cea mai bună soluție ar fi întocmirea unui raport de mediu unic cuprinzător.

⁽¹⁾ Articolul 5 din Directiva EIM, astfel cum a fost modificată.

⁽²⁾ Articolul 5 alineatul (2) din Directiva privind evaluarea impactului asupra mediului (EIM), astfel cum a fost modificată.

ORIENTĂRI PRIVIND ÎNTOCMIREA RAPORTULUI DE EVALUARE A IMPACTULUI ASUPRA MEDIULUI

- Inițiatorii de proiecte ar trebui să înceapă să colecteze date, cât mai curând posibil, cât timp proiectul se află în etapa de pregătire, pe baza recomandărilor primite de către autoritățile competente.
- Definirea domeniului evaluării este o bună practică în toate procedurile, fie combinate, fie coordonate, fie comune. Acest lucru facilitează stabilirea domeniului de aplicare și a conținutului raportului de mediu general și asigură faptul că informațiile care trebuie furnizate pe baza diverselor evaluări de mediu sunt coerente.
- Dacă un stat membru optează pentru procedura comună, raportul de mediu ar trebui, de preferință, să fie întocmit sub forma unui document unic care cuprinde toate informațiile și concluziile necesare. Aceasta ar trebui să abordeze caracteristicile specifice ale fiecărei evaluări de mediu care urmează să fie desfășurată în legătură cu proiectul.
- În cazul în care un stat membru optează pentru procedura coordonată, inițiatorul proiectului poate întocmi mai multe rapoarte de mediu. Acestea ar putea fi ulterior consolidate într-un singur document. În mod alternativ, conținutul lor ar putea fi coordonat.

4.2. Consultarea și participarea publicului

Participarea publicului este o etapă importantă în procedura EIM și este în conformitate cu angajamentele internaționale ale UE care rezultă din Convenția de la Aarhus ⁽¹⁾. Directiva EIM stabilește cerințe cu caracter obligatoriu pentru participarea publicului ⁽²⁾. Termenele pentru consultarea publicului vizat cu privire la raportul EIM trebuie să aibă o durată de cel puțin 30 de zile ⁽³⁾. Asigurarea participării publicului în ceea ce privește evaluările de mediu permite diferențierea eficace a consultărilor, în funcție de specificul evaluării în cauză. O bună practică este reprezentată de informarea și implicarea publicului încă de la începutul procedurii de evaluare a impactului asupra mediului, și anume din etapa de definire a domeniului evaluării. Aceasta se aplică, de asemenea, procedurilor de evaluare în temeiul Directivei privind habitatele.

În cazul unei proceduri comune, raportul de mediu unic trebuie să fie pus la dispoziția publicului într-un termen rezonabil. Trebuie să se acorde publicului ocazia de a participa în mod efectiv la procesul decizional în materie de mediu ⁽⁴⁾.

În cazul unei proceduri coordonate de mediu, autoritatea desemnată responsabilă de coordonare se poate asigura că publicul are acces la informații și poate participa, în conformitate cu articolul 6 alineatele (3) și (4) din Directiva EIM și cu alte acte legislative ale UE care prevăd consultarea și participarea publicului, în paralel cu informațiile pregătite în temeiul Directivei EIM.

ORIENTĂRI PRIVIND CONSULTAREA ȘI PARTICIPAREA PUBLICULUI

- Dispoziții referitoare la planificarea participării și consultării publicului ar trebui să existe în diferitele etape ale procedurilor de mediu simplificate. Este recomandabil ca publicul să fie implicat într-un stadiu timpuriu, în etapa de definire a domeniului evaluării.
- În cazul în care evaluările care trebuie desfășurate necesită mai multe consultări publice, acestea ar trebui să fie efectuate în cadrul unei singure proceduri de consultare integrate sau prin proceduri coordonate.
- Stabilirea unor termene maxime rezonabile pentru informarea publicului și desfășurarea de consultări publice contribuie la o procedură mai ușoară și mai eficace, atât pentru autoritățile competente, cât și pentru inițiatorii de proiecte.

4.3. Procesul decizional

Spre deosebire de Directiva EIM, articolul 6 alineatul (3) din Directiva privind habitatele prevede că rezultatele „evaluării corespunzătoare” sunt obligatorii pentru acordarea aprobării de dezvoltare a unui proiect. Aceasta înseamnă că autoritățile competente nu pot autoriza proiectul, cu excepția cazului în care „evaluare corespunzătoare” concluzionează că acesta nu va afecta negativ integritatea sitului Natura 2000 în cauză.

În cazul în care un proiect necesită aplicarea simultană a EIM și a evaluării corespunzătoare, se aplică procedura comună sau coordonată. Experiența arată că procedura comună care implică atât EIM, cât și evaluarea corespunzătoare asigură o mai bună calitate a evaluării și este metoda recomandată pentru efectuarea celor două evaluări. În consecință, atunci

⁽¹⁾ Participarea publicului este prevăzută în Convenția CEE-ONU privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziilor și accesul la justiție în domeniul mediului („Convenția de la Aarhus”), la care UE și statele sale membre sunt părți.

⁽²⁾ Directiva-cadru privind apa și Directiva privind emisiile industriale includ, de asemenea, dispoziții privind participarea publicului. Statele membre trebuie să asigure respectarea acestor dispoziții în cazurile relevante.

⁽³⁾ Articolul 6 alineatul (7) din Directiva EIM, astfel cum a fost modificată.

⁽⁴⁾ Articolul 6 din Directiva EIM, astfel cum a fost modificată.

când se decide să se acorde sau să se refuze acordarea autorizației de dezvoltare a unui proiect evaluat în conformitate cu Directiva EIM și cu articolul 6 alineatul (3) din Directiva privind habitatele, decizia ar trebui, de preferință, să fie însoțită de informații referitoare la evaluarea corespunzătoare și trebuie să fie în concordanță cu rezultatele evaluării corespunzătoare [sau cu cerințele de la articolul 6 alineatul (4) din Directiva privind habitatele, care se aplică în anumite circumstanțe ⁽¹⁾].

În cazul în care decizia EIM stabilește măsuri menite să evite, să prevină sau să reducă și, dacă este posibil, să compenseze efectele negative semnificative asupra mediului și prevede proceduri pentru monitorizarea unor astfel de efecte, se recomandă, în contextul evaluărilor de mediu simplificate, să fie incluse informații cu privire la soluțiile alternative, măsurile de atenuare și, dacă este cazul, măsurile compensatorii identificate în ceea ce privește siturile Natura 2000.

ORIENTĂRI PRIVIND PROCESUL DECIZIONAL

- Procedura comună de EIM și de evaluare corespunzătoare asigură o calitate mai bună și, de asemenea, face obiectul consultării publice. În cazul în care se decide să se acorde sau să se refuze autorizația de dezvoltare a unui proiect, se recomandă, prin urmare, ca decizia să fie completată cu informații referitoare la „evaluarea corespunzătoare” și să fie în conformitate cu rezultatele evaluării.
- Decizia adoptată în urma evaluărilor de mediu simplificate ar putea include, de asemenea, informații cu privire la soluțiile alternative, măsurile de atenuare și, dacă este cazul, măsurile compensatorii identificate cu privire la siturile Natura 2000 în contextul evaluării corespunzătoare sau în raportul general EIM.

⁽¹⁾ În conformitate cu articolul 6 alineatul (4) din Directiva privind habitatele, în cazul în care „evaluarea corespunzătoare” concluzionează că efectele negative nu pot fi excluse, autorizația poate fi acordată totuși, cu condiția ca anumite condiții stricte să se aplice (nu există soluții alternative, motive cruciale de interes public major, au fost identificate măsurile compensatorii pentru daune care vor asigura coerența globală a rețelei Natura 2000). Comisia trebuie să fie informată într-un astfel de caz și, în anumite circumstanțe, trebuie să emită un aviz.